

Sommerbrev fra Sveits

som handler om moralsk strategi, guidance
og omvendte kommunister

Brev III.

Caux-sur-Montreux, i juli: «Den glemte faktor» har det gått rykter om også i Norge. I går fikk jeg se skuespillet oppført i den store teatersalen i Mountain House, sentrum for Moralsk Opprustning. Salen var fylt til siste benk av et høyst internasjonalt publikum. Kinesere, japanere, indere, en dame fra Burma, en bitte liten mann fra Ceylon, hvite og fargeete amerikanere, og svært mange skandinaver, i øyeblikket utgjør nordmenn, dansker og svensker en femtepart av forsamlingen.

De fleste er framstående representanter for sitt land: Ministre, ministerfruer og døtre, men også mange arbeidere, — i neste uke ventes 1000 industriarbeidere fra Italia. De skal, som alle andre her, forvandles. Det vil si at de skal innse det fornuftige og riktige i å leve etter den moralske standard som her er satt opp med følgende hovedprinsipper: fire absolutter. Absolutt renhet, kjærlighet, uselviskhet, ærlighet. Disse fire prinsippene fins i alle religioner, og enhver vil, uansett livssyn eller politisk oppfatning, kunne gå med på disse.

Det prekes ikke kristendom her, men som en vil forstå føres menneskene

inn i kristen livsholdning, skal vi si: bakveien. Mange kommunister har for eks. sett skuespillet, oppholdt seg i Caux over et lengre tidsrom, og helt umerkelig, uten at de selv aner det, forlater de sine kommunistiske standpunkter. En trupp på 150 MRA-folk har reist verden rundt med skuespillet, og resultatene er ganske forbløffende. Streiker blir avverget, ny effektivitet innført på arbeidsplassen, ny vilje og ny evne til samarbeid tar plassen der det tidligere hersket forvirring og splittelse.

Japans finansminister var her, og reiste hjem igjen fast besluttet på å forandre skattesystemet der borte. Som det nå er, basert på at alle mennesker snyter på skatten, kan ikke noe menneske være ærlig, fordi han da ikke vil ha noe igjen å leve av. Men finansministeren akter nå å gjennomføre et skattesystem basert på det prinsipp at folk er ærlige, og dermed få en mer rettferdig og for samfunnet mer fornuftig ordning. Vel, vel.

Det originale ved skuespillet er det faktum, at fabrikkieren spilles av en kar som er fabrikkier i det virkelige liv, familien hans likedan, og det samme med formannen for fagorganisasjonen og hans familie. De spiller seg selv, gjennom arbeidskonflikten, til de til slutt løser problemene ved å innse at der er feil på begge sider. En kan forstå at skuespillet har kunnet bety en hel del, både i Amerika, Kina, England og Tyskland, der både arbeidere og arbeidsgivere vil kjenne seg selv igjen og ha litt av hvert å lære, men for Norges vedkommende kan en si at skuespillet slutter der våre problemer begynner.

Meningen er imidlertid at enhver må begynne med seg selv. Og her viser det seg at det er den gamle Oxford-bevegelse i dårlig forkledning som opptrer. Der tales stadig om «guidance» — stille stunder der en lytter til den indre stemmen som gir råd og vink for dagens problemer. House-parties hører også med. Ved alle måltider kan en komme ved siden av mennesker, ofte kjente menn og kvinner, som forteller hvor fæle de var før de ble «forvandlet», gjerne med uhyrlige detaljer. På den annen side kan vi ikke bare blåse av dette. Tusener og atter tusener slutter seg til bevegelsen, — det er ikke tvil om at disse menneskene som knytter til seg stadig nye mennesker fra hele verden, fra alle yrker, vil komme til å få en ganske sterk

14-01-03/6

HØYDAHL OHME'S AVD. FOR
AVISUTKLIPP

Roald Amundseneggt 1, Oslo
Sentralbord: 41 36 20

Utklipp av:

28/2 50.
Bergens Arbeiderblad

stemme i det disharmoniske kor som drøfter verdensproblemer i dag.

Kommunister fra Ruhr, gruvearbeidere, kom til Caux, fast bestemt på bare å se, men ikke bli påvirket. I dag forsyner de hotellene her med det de trenger av kull hele vinteren, av sin egen daglønn. Fra Danmark kommer egg, nok til å forsyne oss her for hele sommeren, Finnland har sendt stoler, 600 i talet, 9000 tonn sukker fra Jamaica, — alt sammen er resultatet av kortere og lengre besøk i Caux, av statsmenn, av alminnelige borgere. Caux er blitt et sentrum for ganske mange mennesker verden over, et sentrum for deres livssyn, for deres livsholdning, for deres politiske syn, — derfor gjør vi klokt i å følge med i det som skjer her nede.

Bobbo.